

tuberculosa i antivenèria; per a la higiene mental i del treball; per a la lluita contra la mortalitat infantil i el paludisme hi ha noms de persones que estan en tots vosaltres, la història dels quals és garantia dels millors pressentiments per a l'avenir.

El perill està, doncs, en el funcionari; en la norma que s'ha de seguir per a triar-lo, puix que per raons de patriotisme, més o menys ben comprès, pot subordinar-se la tècnica a l'entusiasme, o al revés, assenyalar condicions per a cercar tècnics, purament, despreciant tot allò que l'entusiasme patriòtic de bona llei podria donar en aquests moments.

La solució d'aquesta dificultat la donaria la tria per concursos, de bases amplíssimes, i l'establiment de contractes de treball per un o dos anys, que no donessin altres drets ulteriors que els que es derivessin de l'apreciació de la conducta de la persona que hagués exercit un càrrec de responsabilitat. L'estament sanitari superior podria així judicar de les condicions de cada concursant i apreciar-les en el concurs per optar a càrrecs de caràcter definitiu. Mentrestant, podrien completar llur formació tècnica, els uns, i valorar llur entusiasme els altres.

La segona dificultat que voldria saber expressar és d'ordre polític. No descobriré res de nou, si dic que la Sanitat no ha merescut dels nostres polítics l'atenció que hom veu reflectida en la conducta dels estaments públics de Nordamèrica o Alemanya. Però tinc interès a dir que en tots els països, àdhuc el nostre, hi ha sempre un marge entre les obligacions que imposen els organismes sanitaris generals als municipis o mancomunitats de municipis i l'abast que aquests poden donar a llur obra sanitària. Com hi ha sempre un marge entre la sanitat municipal i la que poden desenvolupar les organitzacions particulars. Vull dir que sempre pot fer-se molt més del que en realitat hi ha obligació de fer. Qui ha privat mai Catalunya, els seus municipis, les seves organitzacions comarcals o provincials, d'emprendre la lluita antituberculosa segon les directrius que hom cregués més adaptades a les seves particulars característiques? La Mancomunitat de Catalunya va iniciar l'obra amb un dispensari a Barcelona, que havia d'ésser el primer d'una xarxa que seleccionés els malalts cap a les tècniques de cura més convenientes. En 12 anys l'obra s'ha man-

tingut sense continuació, amb tot i que el dispensari abans dit pot citar-se, per l'obra dels seus tècnics, com a un dels més ben orientats del món. Què han fet els municipis? Què han fet les institucions que tenien el deure moral i material de dur a terme una obra? Amb l'Estatut tindrem més possibilitats, però, sobretot, més responsabilitats. Cal pensar que aquestes seran suficients per a desvetllar en els polítics les sensibilitats que hem vist dormides. Fins ara, en el període preparatori de l'Estatut, hem pogut recollir exemples en pro i en contra. Actuacions d'un ampli esperit constructiu al costat d'altres clarament demolidores. Aquesta experiència ens fa creure que cal desvetllar l'interès públic per la sanitat, en totes les classes socials. Cal fer arribar al ciutadà la noció del seu dret, per mantenir sempre viu el caliu de l'actuació del polític.

S'imposa una tasca de propaganda sanitària, feta des de dalt o des de baix, que dugui al poble la consciència d'aquests drets, com la manera més eficient de mantenir constantment el polític en el camí dels seus deures.

La tercera dificultat vindrà representada pels interessos i els drets adquirits pels funcionaris de sanitat amb actual dependència directa o indirecta de l'Estat. Entre aquests hi ha cossos en plena descomposició. Organismes que no rendeixen el que haurien i que els mateixos estaments sanitaris centrals han declarat en període d'amortització.

Quins seran els drets d'aquests funcionaris, que segons l'esperit i la lletra de l'Estatut hauran de respectar-se? La situació en què es trobin en el moment de promulgar-se l'Estatut? Ningú no ignora que el Cos de sots-delegats de Medicina compta amb elements entrats per oposició, per concurs i per nomenament directe. Tothom sap que darrerament, amb tot i existir un decret que prohibeix el nomenament de nous sots-delegats, s'han fet pel Govern civil de Barcelona tres nomenaments a favor de prestigiosos polítics barcelonins. Això ha de complicar extraordinàriament el nostre problema, si volem admetre com a drets a respectar els de la funció actual. Més difícil encara, si cal respectar els drets econòmics. Quins? Els dels sots-delegats que acrediten deu mil duros l'any o els dels que no arriben a percebre mil pessetes tot i tenint iguals obligacions?

Uns altres drets difícils de precisar seran els dels inspectors municipals de sanitat, que cal as